

През лятото на 1914 г. една трийсет и осем годишна разведена американка, красивата Каролайн Томпсън, завела двајсет и две годишния си син Хенри Елиът на екскурзия из Европа, за да отпразнуват неговото дипломиране. Хенри току-що бил завършил Принстън.

Избухването на Първата световна война ги принудило да побегнат и според някои слухове госпожа Томпсън умело използвала красивата си външност, за да уреди безопасното им преминаване през немската граница.

В суматохата обаче се върнали с един куфар по-малко.

През 1950 г. немските власти открили господин Елиът и той изненадващо получил чек на стойност сто германски марки като компенсация за „изгубения багаж“.

Но това не е историята на Каролайн и Хенри.

ПЪРВА ЧАСТ

*Гравитацията не е отговорна за тези,
които падат в капана на любовта.*

Алберт Айнщайн

ВИВИАН, 1964 г.

Ню Йорк

За малко да пропусна закачилото се между капака и процепа на пощенската кутия известие за колет. Представяте ли си? Ето от такива случайности е изтъкана човешката история.

Живеех в апартамента едва от седмица и още не познавах всичките гадни номера на сградата: локвичката, която в дъждовни дни се събираше във вдлъбнатината на изтърканите мраморни плочи под стъпалата, където можеше да се подхлъзнеш, ако не внимаваш; двайсетминутната визита на сина на месаря при жената на портiera в пет и петнайсет всяка сряда, когато той зарязваше котлетите във фоайето, за да предложи на госпожата своята собствена наденица, докато мъжът ѝ е втора смяна във фабриката за пури; както и – най-важното! – склонността на пощенските известия да се затъкват между капака и процепа и да остават невидими, ако не клекнеш на вечно мръсния под, за да надзърнеш отдолу нагоре в кутията, което аз не направих в петък вечер след работа, за да не си изцапам новото палто.

Но късметът, някакви висши сили или Господ се намесиха. Пръстите ми откриха листчето, което очите ми нямаше как да открият, и то се озова на масата в дневната заедно с останалата поща. Прегледах я късно на другата сутрин, събота, след като навлякох халата си и си

забърках отвратителен коктейл от доматиен сок и още някаква гадост срещу махмурлука след няколкото снощни картини и едно чисто уиски за капак. Дори аз, Вивиан Скайлър, не можех да избегна капаните на съдбата.

– Какво е това? – попита съквартирантката ми Сали, просната на канапето.

Тя, горката, беше по-зле и от мен. Моето лице беше леко прежълтяло, но нейното беше зеленикаво.

– Известие за колет.

– За теб или за мен?

– За мен.

– Слава богу.

Погледнах часовника. До затварянето на пощата на Западна десета улица оставаха двацет и три минути. Бях рошава и без грим, а устата ми лепнеше от доматиен сок и махмурлука.

И все пак – колет! И то мистериозен. Как да му устоиш? В главата ми се въртяха какви ли не предположения. Беше твърде рано за Коледа и твърде късно за двацет и първия ми рожден ден (всъщност за двацет и втория, ако ще се формализираме) и беше почти изключено да е от родителите ми. Името ми беше изписано погрешно с евтино лилаво мастило: *Госпожица Вивиен Скайлър, Кристофър Стрийт №52, ап. 5В, Ню Йорк*. Живеех тук от седмица. Кой би ми пратил колет? Леля Джули? Подарък, който да бъде отворен при освещаването на новата квартира? Тогава трябваше да побързам, да не би някой друг да изпие колета ми.

Отново погледнах часовника. Оставаха двацет и две минути.

– Ако ще ходиш – обади се Сали, – по-добре тръгвай веднага.

Ето от такава липса на избор е изтъкана човешката история.

Влетях в пощата в дванайсет без осем. Имам си причина да помня точното време и скоро ще я разберете. Изтръсках чадъра си, изплезила език. Вътре беше претъпкано и се носеше възкисел мирис на мокра вълна, урина и цигари. Сгънах чадъра и се наредих зад рус мъж в синьо медицинско облекло. Ето такъв е Ню Йорк: предлага ти воня и хуманност, опаковани ведно.

Забележка: *не се налагаше* да търпя вонята, нито хуманността, нито скапаната сграда в Гринич Вилидж с похотливия син на месаря в сряда и съквартирантката алкохоличка, която забърсваше по някой случаен клиент през уикендите, за да си купи „Живанши“. Не се налагаше да търпя нищо, защото бях Вивиан Скайлър, доскоро живееща на Пето Авеню, а лятото на Лонг Айланд и току-що завършила колежа „Брин Мар“ в Пенсилвания. Моят странен избор предизвика изумление и доста хапливи коментари. Представете си топлосърдечната фамилия Скайлър, седим си на масата в единайсет сутринта, пред нас яйца и коктейли блъди мери, слънцето се процежда като мед през прозорците, а прислужница в униформа носи горещи препечени филийки, които попиват арсена.

Мамчето (*загрижено*): Нали няма да работиш в това тъпо списание?

Аз: Напротив.

Тате (*нежно*): Вивиан, само кучките работят.

Изборът беше мой и нямаше за какво да мрънкам, че се намирам във вмирисаната поща, притиснала изящния си Скайлър нос в синята медицинска туника пред мен. Не можех да приема сребърната лъжица, с която бях родена. Не можех да изпитам и капка задоволство от незаслужените привилегии на фамилия Скайлър.

В момента обаче бях повече от недоволна. Времето напредваше, служителите изобщо не бързаха, а опаш-

ката не помръдваше. Хората нервно тъпчеха на едно място, мъжът зад мен изруга и запали цигара, някой въздъхна театрално, а аз още по-силно притиснах нос в синята туника – поне миришеше на дезинфектанти, пък и харесвах русите мъже.

Клиентът на гишето си тръгна и всички от опашката се придвижихме крачка напред.

Но не и мъжът пред мен. Кафявите му обувки бяха като залепнали за мръсния линолеум. Осъзнах това чак когато се блъснах в него и го съборих на пода. Подадох му ръка и казах:

– Извинявайте много. – Той ме погледна като кучето от детството ми Куинси, когато се стреснеше от дрямка. – Май бяхте *заспали*...

Мъжът не пое ръката ми, изправи се сам и отвърна:

– Като че ли да.

– Извинявайте много. Добре ли сте?

– Да. Благодаря.

И само толкова. Застана на реда си и се обърна напред.

Ако беше някой друг, щях да оставя нещата така, но той беше красив, зашеметяващо красив, истински Пол Нюман със светлосини очи и светлоруса коса, а бяхме в Ню Йорк, където всяка възможност трябва да бъде сграбчвана на мига.

– Сигурно сте на стаж или специализация в „Сейнт Винсът“? Чувам, че дежурите по три дни без прекъсване. Горките... Как сте, добре ли сте наистина?

– Да.

И млъкна. Но по светлия му врат плъзна червенина и аз продължих:

– Да не би да сте нарколептик? Няма нищо лошо в това. Вторият ми братовчед Ричард заспа на сватбата си. Пред олтара! Органистката се смая и вместо сватбенния засвири погребалния марш.

Същата напрегната тишина. Някой зад мен се засмя. Реших, че съм преиграла, когато чух:

– Не ми се вярва.

Хубав глас. Като на Бинг Кросби, но по-басов.

– Напръскахме го със светена вода, за да го събудим. Изляхме целия купел. Все едно го кръстихме за втори път.

Гишето обслужи още двама души. Наближавахме заветната цел. Погледнах килнатия черно-бял часовник на стената – дванайсет без две. Синята туника все така не ме поглеждаше, но по мъжествено ъгловатата му долна челюст личеше, че едва се сдържа да не прихне.

– А леля Милдред спи като заклана. Един следобед легна да подремне и стана на другия ден за бридж.

Никаква реакция.

– През нощта смъкнахме старата червена гарнитура от тавана и я разменихме с мебелите в стаята ѝ. Тя толкова се шашна, че на бриджа атакува със сек асо в коза. Оттогава ѝ викаме Спящата асавица. Разказвам това, за да е ясно, че нарколепсията ходи по хората и няма защо да ни притеснява.

Вратът пред мен стана червен като рак.

– Следващият – отегчено извика служителят.

Пред синята туника вече имаше само един човек. Край на опитите ми да завържа разговор. Огледах се и забелязах, че работи само едно гише, а на другите вече се мъдреха зловещи табелки с червени букви „Затворено“. Красавецът в синьо чакаше да му претеглят няколко писма въздушна поща, а мъжът пред него се възмущаваше на нескопосаното боравене с амбалажната хартия и скоча.

Измина една минута. Хората зад мен въздишаха и си тръгваха, тежките врати се отваряха и затваряха, а от улицата долиташе плющенето на безмилостния октом-

врийски дъжд. Мъжът на гишето безпомощно разпери ръце, после грабна недоопакования колет и изфуча навън.

Пристъпих напред, но служителят безмилостно сложи табелката „Затворено“, докато поемаше писмата на Синята туника.

– Шегувате ли се с мен? – възмутих се аз.

Служителят се усмихна и посочи часовника си.

– Искам да говоря с управителя – провикнах се. – Чаках толкова дълго и трябва да взема спешна пратка!

– Работното време свърши. Заповядайте в понеделник.

– Няма да заповядам! Дайте ми колета!

– Искате ли да извикам управителя?

– Веднага го извикайте! Вед-на-га!

Синята туника се обърна и ме изглежда.

Сложих ръце на кръста си и му казах:

– Господине, много съжалявам, че нарушавам спокойствието ви, но някои от нас нямаха късмет да се докопат до гишето преди последния гонг. Някои от нас ще чакат до понеделник, за да получат полагаемите им се колети...

– Успокойте се, госпожице – каза служителят.

– Няма да се успокоя! Плащам си данъците, купувам си марки, плюнча ги и ги лепя. Няма да търпя такова отвратително обслужване за нищо на света!

– Свършихте ли?

– Не, още не съм започнала!

– Един момент... – намеси се Синята туника.

– Вие, Синия, не се месете. Опитвам се да водя учтив разговор с този неучтив пощаджия и...

Той се покашля и каза:

– Станало е недоразумение. Госпожицата беше пред мен. Извинете, госпожице...

– Скайлър – прошепнах.

– Госпожице Скайлър, съжалявам, че ви прередих.

Синята туника се отдръпна встрани, усмихна ми се ала Пол Нюман и белите му зъби проблеснаха.

– Щом казвате – промърморих аз, заех мястото му и размахах известието.

– Мисля, че е колет.

– Голяма *мислителка* сте! – захили се служителят.

Заврях листчето в самодоволната му пощаджийска физиономия и извиках любезно, но настойчиво:

– Вивиан Скайлър, Кристофър Стрийт. И по-бързичко!

– По-бързичко, ако обичате – обади се и Синята туника.

Служителят взе известието и се запъти към склада.

– Между другото, името ми не е Синия, а Пол – рече моят герой.

– Пол? Не може да бъде – казах аз след кратка пауза.

– Защо? Не ви ли харесва?

Харесваше ми как повдига вежди – те бяха малко потъмни от косата и подчертаваха сините му очи.

– Напротив. Дори ви подхожда. – *Усмихни се, Вивиан!* Подадох ръка. – Вивиан Скайлър.

– От Кристофър Стрийт. – Той взе ръката ми и я задържа за миг, без да я стиска или разтърсва.

– О, чухте значи?

– Чу го цялата поща – заяви служителят, който се появи с колета. Всъщност не се появи той, а огромен кашон, на който бяха поникнали ръце и крака.

– Майчице! – ахнах аз. – За мен ли е това чудо?

– Не, за Савската царица е. Подпишете тук.

– И как ще го занеса вкъщи?

– Това си е ваш проблем. Подпишете.

Протегнах ръка покрай кашона и подписах.

– Ще ми услужите ли с товарна количка?
– Може и с електрокар, госпожице. Хайде, разкарайте това нещо!

Преметнах чантата си през рамо и прегърнах колета.

– Някои хора просто...

– Да ви помогна? – попита Пол.

– Мога и сама. – Вдигнах колета и залитнах назад. – Всъщност, ако не сте много зает да спасявате някого...

Пол пое товара от ръцете ми и пръстите ни се докоснаха – почти случайно.

– Знам къде живееш и ако съм психопат убиец, вече е твърде късно да избягаш.

– Страхотна диагноза, доктор Пол. Ножовете са в кухнята, в чекмеджето вдясно от хладилника.

– Благодаря за информацията. Да тръгваме.

Той намести кашона на едното си рамо, а аз подметнах:

– Само да не заспиш по пътя!

Няма да е пресилено, ако кажа, че бях приятно замаяна, докато вървах към къщи с прекрасния си нов приятел, понесъл огромния колет. Ню Йорк допринасяше за хубавото ми настроение. Стъпалата пред входовете блещукаха на дъжда, а въздухът беше ефирен като след отминаваща буря.

Моля, забележете, че вървах плътно до добрия доктор и държах чадъра над лъскавата му руса коса.

– Как може да си без палто! – смъмрих го аз, но не прозвуча строго.

– Изхвърчах само за малко. Не знаех, че вали. Не бях излизал от болницата ден и половина.

– Що за живот е това!

– Не много лош.

Завихме по Кристофър Стрийт. Вратата на любимия ми деликатесен магазин беше отворена и отвътре подканящо лъхаше на пържени кюфтенца. Заведението „Ябълката“ беше още затворено в очакване на по-късното оживление, за което допринасяха най-изисканите нийоркски гейове. Това беше моят квартал. Вече го обичах. А в този миг го обичах дори още повече. Къде другаде, ако не в Ню Йорк, ще се натъкнеш в пощата си на някой доктор Пол, опакован в синьо, с всички екстри и заредени високоволтови батерии?

Докато стигнем до къщи, дъждът спря и изгря слънце. По натежалите листа заискриха слънчеви капчици. Изтръсках чадъра и намигнах свойски на напуканата мръсна входна врата. Ключалката тутакси поддаде с минимално ръждиво изскърцване. Доктор Пол наведе глава, за да мине през прага, и спря във фоайето. Сноп лъчи просветна през прозорчето над вратата.

– Тук ли живееш? – попита той.

– Е, само добрите момичета живеят в девически пансион. Между другото, апартаментът ми е на петия етаж.

– Казваш го съвсем навреме – кимна Пол, завъртя храбрите си рамене и се закатери по стълбите.

Последвах стегнатия му задник, на който се възхищавах все повече, докато покорявахме площадка след площадка. Питам се кога ще се събудя от този сън и ще видя само един пожълтял таван.

– Мога ли да знам какво мъкна на раменете си? Чугунена печка или труп?

– Залагам на труп.

– Не знаеш ли какво има вътре?

– Не. Дори не знам от кого е.

Той залепи ухо до колета.

– Не тиктака, което е добре.

– И не мирише.

След всеки етаж стълбището ставаше все по-неугледно. Покрай скъсаните басмени тапети и под дразнещата светлина на голите крушки най-сетне се озовахме пред вратата на мизерния ми дом. Не ми се мислеше за мръсните чинии и дали съквартирантката ми е облечена.

– Остави го тук. Мога сама да го внеса – казах аз.

– Все пак отвори вратата.

– Това заповед ли е? – пошегувах се аз и отключих.

Можеше да е и по-зле. Не се виждаха чинии – сигурно бяха в мивката, – нито пък съквартирантката ми. Само бутилката водка стърчеше гордо на поличката над радиатора до доматиения сок и до един фин черен дантелен комбинезон. Беше на Сали, заклевам се. Бързо метнах шала си върху позорната гледка.

Докторът стовари колета на масата.

– Мислех, че ще падна по стълбите.

– Щях да те хвана.

Той се загледа в колета и бавно прокара ръка през косата си по оня секси начин, който пощурява момичетата.

– Е?

– Какво „е“?

– Няма ли да го отвориш?

– Колетът си е мой. Ще го отворя насаме.

– А аз можах да го нося чак до петия етаж! Умирам от любопитство...

Пол се усмихна ослепително.

– Щом е така, дай да видим какво има вътре – съгласих се аз. – Свали си палтото и шапката.

– Много смешно – подсмихна се той.

Метнах мокрия си шлифер на стогодишната закачалка за шапки, наподобяваща разклонено дърво. Сали

я беше свила отнякъде. Закачих шапката си над шлифедра и кокетно разтърсих къдрици. В края на краищата косата ми е най-хубавото нещо, кестенява, с лъскав червеникав оттенък, падаща игриво над очите ми, така че отвлечаше вниманието от безбройните ми несъвършенства. Защо да не покажа най-големия си плюс?

Масата ни също беше крадена. След второто партини снощи Сали ми разказа как се е озовала в дневната ни – за собственика на ресторанта, за ревнивата му съпруга, за полицаите... Ще ви спестя грозните подробности. Така или иначе, масата май не заслужаваше собственици като нас. Тя беше стабилна, тежка, чудесна имитация на дърво и сигурно пратена ни от Бог, тъй като никоя друга не би издържала мистериозния ми дар от пощата (имам предвид колета, не русия красавец). Гражданското нещо се беше настанило наред нея, смачкано в единия ъгъл, с петна в другия и цялото облепено с чуждестранни марки. Наведох се над него и казах:

– Така, така, да видим какво се крие тук.

Госпожица Вивиен Скайлър, Кристофър Стрийт №52 и така нататък и така нататък, само дето всичко беше написано над друго, зачертано име и адрес.

– Препратено е – установих аз.

– Става все по-загадъчно.

– Почеркът е на майка ми. – Прокарах пръсти по драсканиците, под които все още можеше да се прочете *Пето Авеню*. – Това е адресът на родителите ми.

– Явно са ти пратили колета при тях – предположи Пол, който стоеше на няколко крачки от мен, скръстил ръце на сините си гърди.

– Някой от Цюрих, Швейцария.

– Интересно! Имаш ли приятели там? – Той свали ръце от гърдите си и пристъпи към мен. Най-сетне.

– Мисля, че не. – Взирах се да прочета зачертаното

име под моето, изписано от майка ми. Виждаше се буквата „В“. – Май не пише Вивиан.

– Така ли?

– Завършва на „т“.

– Да не е Вайълет? Сбъркали са ти името.

За човек, излязъл без горна дреха в октомврийския дъжд, доктор Пол беше невероятно топъл. Аз бях с дебело кашмирено поло и въпреки това усещах горещите вълни, които струяха от тялото му – каква загуба на топлинна енергия... Той миришеше на болница, но аз нямах нищо против.

Извадих големия нож от кухненското чекмедже и Пол се засмя.

– Само не ме мъчи!

Размахах ножа с усмивка и обясних, че нямам ножници.

– Подхождаш съвсем професионално – кимна той.

– Пази се – казах аз и огледах колета. Целият беше омотан със скоч, сякаш криеше радиоактивно вещество. – Не знам откъде да започна.

– Аз знам. Нали съм хирург.

Срязях лентите на няколко места, при това доста успешно, но моята сръчност е известна още от втората ми година в „Брин Мар“, след която нарязването на големия бут за вечеря беше възлагано само на Вивиан Скайлър и на никой друг.

Най-накрая успях да смъкна опаковката и срязях скоча по средата на капака. Стъпих на стола и надникнах вътре.

– Внимавай да не паднеш. – Ръцете на доктор Пол хванаха облегалката на стола и той спря да се клатушка.

– Нещо кожено. И тежко – съобщих аз.

– Имаш ли нужда от помощ? От фенерче? Лампа?

– Не. На път е да излезе. Глава... Рамене... Плацен-та...

– Момче или момиче?

– Нито едното, нито другото. – Дръпнах силно с две ръце, залитнах назад и се озовах във внимателните ръце на доктор Пол. Не мога да кажа, че ми беше неприятно, когато се олюляхме и изтърколихме на опърпаното килимче. – Куфар!

Веднага се обадох на майка ми.

– Какъв е този куфар, който си ми изпратила?

– Това едва ли е учтив разговор помежду дами.

– *Между* се казва, не *помежду*!

Последва звънко потракване на ледчета в чаша.

– Не ставай смешна. С това ли се занимаваш в списанието?

– Кажи ми за куфара.

– Не знам за никакъв куфар.

– Получих колет от теб!

– О, да... Дойде миналата седмица.

– И не знаеш какво има вътре?

– Нямам идея.

– От кой е изпратен, мамо?

– От *кого*! – поправи ме тържествуващо тя.

– Добре, от кого? Познаваш ли някого в Цюрих?

– Не. Вивиан, защо си губим времето в празни приказки? Отвори го и виж какво има вътре.

– Казах ти. Има куфар. Изпратен е до Вайълет Скайлър на Пето Авеню от Цюрих, Швейцария. Ако не е за мен...

– За теб е. Аз не познавам никаква Вайълет Скайлър.

– *Вайълет* не е *Вивиан*, нали? Станала е грешка. И доктор Пол мисли така.

Не можех да не бъда удовлетворена от онемяването ѝ. Когато се свързе, тя попита:

– Кой е доктор Пол?

Отметнах глава и вперих очи в него. Беше се облегнал на стената до прозореца и се усмихваше леко. Синята му униформа беше огряна от слънцето и чак сега забелязах, че е чаровно измачкана.

– Запознахме се в пощата. Той ми пренесе колета до вкъщи.

– Вивиан, запознала си се с доктор в *пощата*?

Прозвуча така, сякаш ставаше дума за гей банята на Блийкър Стрийт.

Приседнах на един хълбок върху масата със стария кафяв куфар, като се надявах да не рухне под мен. Бях с леко смъкнат панталон без колан, нали беше почивен ден, и доктор Пол заслужаваше да види хубавата извивка на ханша ми. Изражението му не се промени, но ми се стори, че очите му станаха още по-сини. Почерпих го с едно бавно намигване и увих шнура на телефона около пръстите си.

– Мамо, доктор Пол много ще ти хареса. Той е хирург, много красив, по-висок от мен и с чудесни зъби. Подходяща партия, стига да не е женен. – Подпрях слушалката на рамото си и попитах: – Доктор Пол, женен ли си?

– Все още не.

Вдигнах слушалката и продължих:

– Не е женен или поне така твърди. Той е твоята мечта, мамче.

– Да не е до теб?

– Ами до мен е. Доктор Пол, искаш ли да говориш с мамчето?

Той вдигна ръка и се усмихна.

– О, не, Вивиан, не...

Не го послушах и пъгнах слушалката в дланта му. Широка и силна, тя вече ми харесваше.

– Добър ден, госпожо Скайлър... Да, прилично се държи... Да, справих се някак си с ужасните стълби. Такъв съм си, джентълмен. – Сега пък той ми намигна. – Аз също смятам, че е станала грешка. Сигурна ли сте, че нямате Вайълет във фамилията?... Напълно ли сте сигурна?... Е, аз съм лекар, госпожо Скайлър, определям диагнозата въз основа на симптомите. – Вратът му леко порозовя. – Не знам точно, но...

Габнах телефона.

– Мамо, престани да притесняваш моя доктор с въпросите си.

– Той наистина е *мечта*! Браво на теб! – Ледчетата в чашата потракаха отново, но много по-силно, тъй като водката беше вече на дъното. – Гледай да не спиш с него веднага, че това плаши мъжете.

– Ти най-добре знаеш.

Дълбока въздишка, последвана от познатото ми изтропване на празната чаша върху нощното шкафче.

– Утре ще дойдеш на обяд, нали? – попита майка ми.

– Няма да устоя да не дойда.

– Значи ще се видим в дванайсет.

Трак.

Оставих слушалката на вилката.

– Такава е майка ми. Трябваше да те предупредя.

– Е, вече съм предупреден.

– Не те ли изплаши?

– Ни най-малко.

– Значи смяташ, че може да съществува някоя Вайълет Скайлър?

– Не че смятам, но това не е твой куфар, нали?

– Ей богу, не.

– Може да е на някоя братовчедка по бащина линия, която да го е загубила в Швейцария, да речем.

– Ако се съди по вида му, преди един век, така ли?

– И по-странни неща са ставали.

Опипах потъмнялата метална закопчалка на новата си придобивка. Куфар, изчезнал в незапомнени времена (като целомъдрието на майка ми), напукан и прашен, разкривен и леко лъхащ на плесен. Нямаше етикет с името на притежателя.

Не искам да ви шокирам, но окото ми не мигва пред нищо. Ала ето че не смеех да отворя този куфар. От него се излъчваше нещо странно, свято и ненарушимо (за разлика от гореспоменатото целомъдрие на майка ми).

Погледнах към телефона и заявих:

– Ще се обадя на леля ми Джули.

– Вайълет Скайлър ли каза?

– Да, точно така.

– Аха.

Представих си я как обикаля около телефона и опъва шнура. Представих си запазеното ѝ шейсет и две годишно лице с все още гладко чело и усилието ѝ да реагира на тази неочаквана главоблъсканица в съботното утро.

– Лельо Джули? Там ли си?

– Сигурна ли си, че е Вайълет? Ръкописът на чужденците трудно се разчита.

– Да. Доктор Пол също е сигурен.

– Кой е доктор Пол?

– После ще ти кажа. Знаеш ли нещо за тази Вайълет? Името ти е познато, нали?

Тя въздъхна драматично – може би след като бе рухнала на канапето. Чух щракането на запалка. Положението беше сериозно.

– Да.

– И?

– Мила моя, това е името на сестра ми. – Поредна въздишка. – На моята по-голяма сестра Вайълет. Занимаваше се с наука. Уби съпруга си през хиляда деветстотин и четиринайсета в Берлин. Избяга с любовника си и изчезна завинаги.